

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SILHOUETTER AF EN PRÆSTEFAMILIE

Citation: Aarestrup, Emil: "SILHOUETTER AF EN PRÆSTEFAMILIE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid66157.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SILHOUETTER AF EN PRÆSTEFAMILIE

I

høie Hvedebølger, imellem Rug og Byg,
Der krummer et Straatag sin mossede Ryg;
Det har blandt usle Hytter i Leer og Morads,
Men ved Siden af en Kirke, sin ydmyge Plads.

Og Manden, som boer der, det er en Landsbypræst -
Jeg var saa ofte. Venner, hans lykkelige Gjæst.
Oprigtighed og Glæde er hans daglige Bud;
Han kj ender lidt til Verden, men mere til Gud.

Hans Kone er en Perle, en ægte, i min Sang;
Hun er saa god og kjærlig, som Dagen er lang.
Vel Præsten hører Fugle i sin Skovhyttesal,
Men hun er dog hans sødeste, bedste Nattergal.

Og Sønnen, den første, Jacob hedder han.
Det er en lille Kæmpe af Drengeforstand.
Hans Øine ere store og Læberne smaa;
En lærd Mand vil han blive, det tør jeg nok spaae.

Den ældste Frøken Datter, hun er her ikke nu,
I Sorø, hos din Tante, Marie, blomstrer du!
Men naar du kommer hjem igjen, saa vil vi faae at see.
At du kan følsomt græde, og vittigen lee.

127

Og Hannemoer, den søde - o har jeg ei Ret?
Lyslevende er hun et Familieportrait.
Hun strikker alt sin Strømpe, og læser i sin Bog;
Hun bliver, som sin Moder, begeistret og klog.

Den lille Nikoline, saa hvid og saa feed.
Om hende intet bedre at sige jeg veed.
End, naar hun vikler ud sin vakkre Gestalt,
Den smukke Nikoline, det vil hun blive kaldt.

Og Rasmus med sin Pande, buglet af Fornuft,
Med Øiet dybsindigt som Nattehimlens Luft,
Han sidder alt i Krogen ved sit Mælkefad,
Som om han tænkte noget, og vidste selv ei hvad.

Den lillebitte Sine - det veed vor Herre bedst,
Hvad Lykke hun skal bringe den lykkelige Præst.
Hun kan alt dygtigt spise, løbe og gaae -
Kan man forlange meer for det første af den Smaa?

Og Faster i Sengen, med Gaffe og Tobak,
Hun lever som en Sylphe i eensomt Gemak,
Den meste Støi i Verden for hende er forbi.
Og Livet blevet til en smuk Phantasie.

I

denne Tid desuden der er i Præstens Buur
En Jomfru, en sværmerisk, en deilig Natur;
128 Hun ligner en Muse i Holdning og Blik -
Hvad Under, om af hende Begeistring jeg fik!

Hvad Under, at jeg søgte, naar Hjernen var tom.
De faure Ord, som hende fra Læberne kom!
Hvad Under, om til Tak - det var jo simpel Pligt -
Jeg skrev hende dette ubetydelige Digt!